

บทนำ

...ตราบนิรันดร์

เป็นวินาทีเดียวกับที่คำนั้นผุดขึ้นมาในห้วงความคิดของพิทวัส เมื่อดวงตาคู่คมแลปราดกระทบกับแผ่นป้ายที่เขียนเป็นตัวอักษรภาษาอังกฤษตัวดลายนั่นอ่อนช้อยอ่านได้ความว่า 'Ever After'...ตราบนิรันดร์ เหมือนมีแรงดึงดูดที่มองไม่เห็นโน้มนำให้ชายหนุ่มเอื้อมมือไปผลักบานประตูไม้หนาหนักสีดำสนิทเพื่อเปิดมันออกแล้วพาตัวเองก้าวลงบันไดไปยังชั้นใต้ดินอันเป็นที่ตั้งของบาร์ชื่อนั้น...คำที่ชอบถูกนำมาใช้ปิดท้ายเทพนิยาย...Happily Ever After

...และแล้วเจ้าหญิงกับเจ้าชายก็มีความสุขชั่วนิรันดร์...ตราบนิรันดร์
...ช่างโกหกสิ้นดี!!!

เมื่อก้าวลงจนถึงชั้นใต้ดินอันเป็นที่ตั้งของบาร์ชื่อประหลาด พิทวัส ก็ได้ยินเสียงเพลงบรรเลงแผ่วเบาที่ดังคลอทำให้บรรยากาศไม่เงียบมากเกินไป ในบาร์ที่มีขนาดไม่กว้างนักมีลูกค้ายิ่งคู่เดียวนั่งอยู่ตรงชุดเก้าอี้ที่ตั้งอยู่ชิดกับผนังสีครีมทางด้านในสุด ปล่อยให้ตะแอกสองตัว

ที่ดูแทบจะกลืนหายไปในความมืดซึ่งมีเพียงแสงสีส้มจากหลอดไฟที่ซ่อนตัวอยู่ตามเหลี่ยมมุมของผนังและเพดานตั้งอยู่อย่างว่างเปล่า ชายหนุ่มใช้เวลาเพียงเสี้ยววินาทีในการตัดสินใจก้าวไปยังเก้าอี้สตูลทรงสูงที่ตั้งอยู่หน้าเคาน์เตอร์สีดำสนิทซึ่งมีอยู่ราวห้าตัว แต่ละตัวทิ้งระยะห่างพอควรทำให้ลูกค้าที่มาคนเดียวไม่รู้สึกรู้ว่าถูกก้าวกายความเป็นส่วนตัวมากนัก บาร์เทนเดอร์หนุ่มในชุดสีดำสนิทซึ่งยืนอยู่หลังเคาน์เตอร์ส่งยิ้มทักทายมาให้โดยไม่พูดอะไรแม้แต่คำต้อนรับที่ควรจะมี

พิทวัสกวาดตามองไปยังขวดแอลกอฮอล์ที่ตั้งเรียงรายอยู่ด้านหลังเคาน์เตอร์โดยไม่มีเป้าหมายใดเป็นพิเศษ ถ้าเขาเป็นผู้หญิงบางทีเป้าสายตาอาจจะไม่ใช่ขวดพวกนั้น แต่เป็นบาร์เทนเดอร์หนุ่มหน้าตาดีที่แม้แต่ผู้ชายด้วยกันยังอดมองไม่ได้มากกว่า เพราะทั้งผมดำตาดำและรอยยิ้มน้อยๆ ตรงมุมปาก ดูยังไงก็เหมือนกำลังยั่วให้หญิงสาวตกลงไปในหลุมแห่งความรักได้ไม่ยาก

...โชคดี...ที่เขาเป็นผู้ชาย

ชายหนุ่มตัดสินใจสั่งค็อกเทลที่มีส่วนผสมหลักเป็นเหล้ารัมชาวกับโคล่าและน้ำมะนาวโดยไม่คิดอะไรมาก แต่พอแก้วที่บรรจุน้ำสีเข้มมีมะนาวสดเสี้ยวหนึ่งประดับอยู่ด้านบนถูกยกมาเสิร์ฟ เขาก็เผลอมองมะนาวชิ้นนั้นขึ้นมานานจนลืมยกเครื่องดื่มขึ้นจิบอย่างที่ควรทำ จนกระทั่งบาร์เทนเดอร์หนุ่มวางแก้วค็อกเทลทรงสูงที่เพิ่งเซตจนแห้งลงบนชั้นก้อให้เกิดเสียงกระทบดังแม้เพียงแผ่วเบา หากก็ดึงชายหนุ่มผู้เป็นลูกค้าขึ้นจากภวังค์ได้ พิทวัสระบายลมหายใจก่อนจะยกค็อกเทลแก้วนั้นขึ้นจิบนิดหนึ่งเพื่อพบกับรสชาติอันคุ้นเคยของเครื่องดื่มที่เขามักจะสั่งมันเป็นแก้วแรกเสมอเมื่อต้องการเครื่องดื่มแอลกอฮอล์สักแก้ว

ปกติแล้วเขาไม่ใช่คนดื่มดู แต่อาจจะเป็นเพราะวันนี้ไม่ปกติ พิทวัสจึงยกแก้วในมือขึ้นดื่มรวดเดียวจนหมด แล้วหันไปสั่งค็อกเทล

ที่มีบริษัทีรสรแรงเป็นส่วนผสมหลัก ระหว่างที่นั่งรอเครื่องตีแก้วใหม่ ดวงตาคู่คมพลันเหลือบไปเห็นของตกแต่งร้านที่ไม่น่าจะมาตั้ง หลบมุมอยู่บนเคาน์เตอร์สีดำเครื่องขีมนั้นได้ คงเป็นเพราะความ แตกต่างอย่างชัดเจนนั้นกระมังที่ดึงความสนใจจากพิทวัสได้ถึง ขนาดนี้ เมื่อมันคือหอคอย...น่าจะเป็นอย่างนั้น เพราะไม่ใช่ประกาศาร สีขาวที่ตั้งอยู่ริมทะเลคอยส่องแสงไฟนำทางเรือทั่วไป แต่เป็นหอคอย สูงราวหนึ่งฟุตที่ดูเหมือนจะสร้างขึ้นจากหินตั้งตระหง่านในแสงสลัว เห็นเพียงสีเทาหม่นมองไม่ออกว่าเป็นสีเทาหรือดำ หรือบางทีอาจจะ เป็น สีเขียวเข้มของตะไคร่น้ำที่จับตัวขึ้นทั่วผิวหินอย่างหอคอยในประเทศ แลเบยุโรปก็เป็นได้ ด้านบนสุดของหอคอยมีลักษณะแผ่กว้างออกจาก ฐานด้านล่างพอให้มองเห็นเป็นห้องพักอาศัยที่มีหน้าต่างบานหนึ่ง เปิดกว้างอยู่และ...

"ราพันเซลครับ"

เสียงทุ้มนุ่มของบาร์เทนเดอร์หนุ่มดังขึ้นเมื่อเห็นเขาชะงักหน้า เข้าไปมองให้ชัดว่าใครหรืออะไรกำลังนั่งท่าคางอยู่ตรงกรอบหน้าต่าง บานนั้น แก้วเนื้อหนาทรงป้อมบรรจุน้ำสีอำพันถูกนำมาวางตรงหน้า ลูกค้ำหนุ่ม

"ราพันเซลนั่งหรือ"

พิทวัสทวนคำยามหยิบแก้วขึ้นมาถือไว้ในอุ้งมือ แต่ยังไม่ได้ยก ขึ้นดื่มเพราะนัยน์ตาเอาแต่จับจ้องอยู่ที่ผู้หญิงซึ่งปล่อยผมสีทอง ยาวสยายลงมาจากหน้าต่างหอคอยราวกับเฟื่อใคร

...แม่มด...หรือเจ้าชาย?

หัวใจพลันหวนคิดไปถึงใครบางคนที่ผมย่าวสยราวกับราพันเซล ในนิทาน แม้เส้นผมที่เรียบนุ่มสีนราวกับเส้นไหมจะมีสีดำสนิทไม่ใช่ สีทองอย่างไรเทพนิยายก็ตาม เสียงหัวเราะที่ดังหลุดลอดจากลำคอ ด้วยไม่ทันห้ามปราม รอยยิ้มราวจะหยันอะไรสักอย่างยังคงค้างอยู่

บนริมฝีปากหยักลึกเมื่อเครื่องตีมรสแรงเพราะส่วนผสมหลักอย่าง
บรันดีล่องผ่านเข้าสู่ลำคอ

"เจ้าของที่นี่คงชอบนิทานหรือเทพนิยายมากสินะ"

ชายหนุ่มเปรยขึ้นอย่างไม่หวังคำตอบ หากบาร์เทนเดอร์หนุ่มที่
กำลังใช้ผ้าสะอาดเช็ดแก้วที่เพิ่งล้างเสร็จอย่างบรรจงก็มยิ้มแล้ว
พยักหน้ารับก่อนตอบ

"ใช่ครับ ที่นี่ถึงได้ตั้งชื่อร้านว่า Ever After เพราะเจ้าของร้าน
บอกว่า...ชีวิตคนเราก็เหมือนเทพนิยาย"

"แต่ชีวิตคนส่วนใหญ่ก็ไม่ได้เหมือนเทพนิยายไม่ใช่หรือไง"

พิทวัสแย้งดูไม่เห็นด้วย แล้วยกค็อกเทลที่ถืออยู่ขึ้นดื่มจน
เกือบจะหมดแก้ว

"ก็ถูกต้องว่าคุณว่ครับ"

บาร์เทนเดอร์หนุ่มไม่ขัดคอ คนฟังเงยไปพักหนึ่งโดยที่สายตา
ยังไม่ละไปจากหอคอยตรงหน้าและหญิงสาวผู้มึนเมาสวยคนนั้น

"แต่ก็ไม่แน่..."

บางทีคุณลูกค้าของเขาอาจจะเริ่มเมาแล้วเมื่อค็อกเทลรสแรง
หมดจนเหลือแค่น้ำแข็งก้อนสีเหลี่ยม และเครื่องตีแก้วที่สามที่คนสั่ง
เพิ่งเอ่ยออกมา มีวอดก้าเป็นส่วนผสมหลัก

"...ตอนแรกอาจจะเหมือนเทพนิยาย แต่พอเรื่องดำเนินไปก็กลับ
ไม่ใช่ซะอย่างนั้น"

คงเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์ระมังกที่ผลักดันให้เขาพูดออกมา
ทั้งที่ไม่เคยคิดจะนำเรื่องที่เกิดขึ้นกับตนไปต่อเชื่อมกับเทพนิยายที่เขา
เคยค่อนข้างอดเสมอว่าเป็นเรื่องหลอเด็กแบบนี้

"หรือไม่...เทพนิยายก็อาจจะโกหก เพราะความจริง...ราพันเซล..."

ยามเอ่ยชื่อนั้นเสียงหัวเราะดูจะไปนิดหนึ่งเหมือนคิดจะเอ่ยชื่ออื่น
ออกมามากกว่า แต่บาร์เทนเดอร์หนุ่มก็ไม่ทักหรือซักอะไรเพราะมัน

ไม่ใช่หน้าที่ สิ่งที่ทำจึงเพียงแคว่งแคว่ค็อกเทลซึ่งบรรจุน้ำสีขาวยุ่น เย็นจัดลงไปแทนที่แก้วอันว่างเปล่าที่เพิ่งถูกเก็บออกไป

"...ราพันเซล...อาจจะไม่ได้รอคอยเจ้าชายให้มาช่วยลงจาก หอคอย ทั้งยังเป็นคนปิดมือเจ้าชายออกไปเองด้วยซ้ำ"

ปลายเสียงมีรอยคล้ายจะเยาะ มือเรียวแข็งแรงของบาร์เทนเดอร์ หนุนเอื้อมหยิบอะไรบางอย่างจากด้านล่างเคาน์เตอร์ขึ้นมาวางหน้า หอคอยตรงที่มีปลายผมสีทองทอดไปหา พิทวัสหรือตามองอย่างไม่ แน่ใจ หากที่มั่นใจคือค็อกเทลรสแรงสองแก้วไม่มีทางทำให้เขาเมา ได้แน่ แต่ทำไม...สิ่งที่เขาเห็นถึงไม่ใช่...เจ้าชาย แต่เป็นตุ๊กตาแม่มด ที่กำลังถือตะกร้าสานและแหงนหน้ามองขึ้นไปยังราพันเซลที่อยู่ บนหอคอย

...อย่างนี้เองสินะ ไม่ได้รอเจ้าชาย แต่รอแม่มดต่างหาก หรือไม่ ก็รอ...

...คงเป็นเขา...ที่โง่ไปเอง

"อยากฟังนิทานเรื่องราพันเซลแบบภาคพิเศษตีความใหม่สักเรื่อง มั๊ย"

พิทวัสถามขึ้นลอยๆ ตามองเพียงแค่น้ำสีขาวยุ่นที่เหลืออยู่ในแก้ว ตรงหน้าไม่ถึงหนึ่งในสาม บาร์เทนเดอร์คลี่ยิ้มบางพลางนึกเดาใจ ลูกค้ำว่าเครื่องดื่มที่เขาจะสั่งเป็นแก้วต่อไปคืออะไร

"ร้านปิดตีสองครึ่ง คืนนี้ยังเหลือเวลาอีกสี่ชั่วโมงเป็นอย่างต่ำ เพราะอย่างนั้น...ผมว่างฟัง"

ลูกค้ำที่เริ่มมินได้ที่ส่งเสียงหัวเราะในลำคอกยกแก้วในมือขึ้นดื่ม จนหมดแล้วส่งค็อกเทลแก้วต่อไปที่มีส่วนผสมหลักเป็นวิสกี้ดิกกรี แอลกอฮอล์ไม่ต่ำกว่าสามสิบเปอร์เซ็นต์

"จะเป็นยังไงถ้าราพันเซลไม่ยอมให้เจ้าชายช่วยลงจากหอคอย เรียกเท่าไรก็ไม่ยอมปล่อยผมลงมาให้ปีนขึ้นไปหา ดีไม่ดี...ยังตัด

หัวใจในหอคอย

12

ผมทิ้งเสียงอีก เจ้าชายจะได้ขึ้นไปหาไม่ได้"

"เหตุผลล่ะครับ"

ชายหนุ่มนั่งเงียบไปครู่หนึ่งเมื่อพยายามรวบรวมสติที่เริ่มกระจัดกระจายไม่เป็นที่เป็นทางเพื่อควานหาคำตอบนั้น

"เธอบอกว่า...อยู่บนหอคอยแบบนี้ก็...สบายดี"

พิทวัสเอ่ยด้วยนัยน์ตารำลึกเมื่อใจหวนประหวัดไปหาหญิงสาวเจ้าของคำพูดนั้น...วิธน์โมลี...ราพันเซล...ที่แท้จริงแล้วไม่ใช่ของเขาเลย

บทที่ 1

พิทวัสตัดสินใจจะเดินทางไปคุมงานตกแต่งภายในและภูมิทัศน์โดยรอบของรีสอร์ทริมน้ำที่เพิ่งสร้างเสร็จในจังหวัดหนึ่งทางภาคตะวันตกของประเทศไทยซึ่งมีอาณาเขตติดกับประเทศเพื่อนบ้านเมื่ออาทิตย์ที่แล้ว แต่กว่าเขาจะเคลียร์งานและส่งมอบให้น้องชายที่เพิ่งเข้ามารับช่วงงานต่อเมื่อสองเดือนก่อนได้เสร็จเรียบร้อยจนมั่นใจว่าจะไม่เกิดปัญหาใดๆ ก็ต้องใช้เวลากว้างหนึ่งอาทิตย์เต็ม แม้จะยังห่วงเรื่องบริหารงานที่โรงแรมห้าดาวของครอบครัวในกรุงเทพฯ ซึ่งตนรับหน้าที่ดูแลแทนบิดาที่ปล่อยมือไปทำธุรกิจใหม่ๆ ที่น่าสนใจกว่าเมื่อสามปีก่อน แต่เขาก็ปล่อยวางให้น้องชายที่เพิ่งเรียนจบกลับจากต่างประเทศมาทำแทนเพื่อฝึกฝนงานตามคำสั่งของบิดา อีกทั้งงานคราวนี้ก็เป็นสิ่งที่เขาต้องการทำ เพราะมันคืองานที่จะได้ใช้ความถนัดและความชอบส่วนตัวของตนให้เกิดประโยชน์เสียที พิทวัสไม่ได้เรียนจบคณะบริหารอย่างที่บิดาและคนในครอบครัวอยากให้เรียน แต่เขาต้องและรีบไปเรียนคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ตามความฝันที่มีบิดาถึงได้พิสูจน์เขาด้วยการให้ทำหน้าที่เป็นผู้บริหารจนกว่าท่านจะ

พอใจ แล้วถึงยอมปล่อยให้เขาได้ทำอย่างที่ตัวเองต้องการ

‘โค้งรุ่งพินน้ำรีสอร์ท’ ตั้งอยู่บนที่ดินราวหนึ่งร้อยห้าสิบไร่ ด้านหนึ่งติดริมแม่น้ำมีชื่อของจังหวัด ส่วนอีกด้านหนึ่งอยู่ติดภูเขาให้ ทิวทัศน์งามแปลกตา ที่พักในรีสอร์ทถูกแบ่งออกเป็นสองส่วนคือ ส่วนที่อยู่ติดริมแม่น้ำกับด้านที่ตั้งอยู่บนเชิงเขา ที่สร้างเสร็จแล้วคือ ส่วนริมน้ำซึ่งเป็นเรือนแพจำนวนยี่สิบห้าห้องแยกเป็นสัดส่วนเพื่อความ เป็นส่วนตัวชัดเจนอย่างที่เรียกกันว่าบูติกวิลล่า การก่อสร้าง เพิ่งปิดงานส่วนใหญ่ไปได้หมาดๆ เหลือเก็บรายละเอียดอีกไม่มากนัก จากที่ตรวจด้วยสายตาดูคร่าวๆ พิทวัสคิดว่าคงจะเปิดให้บริการได้ ตามกำหนดที่วางไว้ ถ้าการตกแต่งภายในและวางระบบต่างๆ ไม่มี ปัญหาใหญ่นอกเหนือจากที่คาดมาให้แก้ไข

ส่วนของวิลล่าริมน้ำพิทวัสดีไซ์เนอร์เอาไว้ว่าจะนำเสนอความ หรรษาสะดวกสบายให้กับผู้มาพักผ่อนโดยไม่ลืมที่จะผสมเข้ากับ ความงดงามและเงียบสงบของสายน้ำ ดังนั้นสิ่งปลูกสร้างเกือบทั้งหมด จึงใช้วัสดุจากธรรมชาติเพื่อให้กลมกลืนไปกับบรรยากาศรอบด้าน เขา หวังจะจับกลุ่มลูกค้าที่เน้นการพักผ่อนเป็นหลัก ไม่เน้นทำกิจกรรม อะไรมากไปกว่าการนอนชมสายน้ำ ทำสปา นวดตัว หรือกิจกรรม มากสุดอาจจะลงเล่นน้ำพอให้สดชื่นเท่านั้น ดังนั้นโซนทางด้านภูเขา อันเป็นโปรเจกต์ในอนาคตอันใกล้ นั้น ชายหนุ่มวางเอาไว้สำหรับ รับรองนักท่องเที่ยวที่ชอบทำกิจกรรมแบบออกแรง มีโลดโผน นิ็ดหน้อยให้สมกับธรรมชาติที่ซ่อนตัวอยู่ในภูเขาตรงนั้น ไม่ว่าจะ เป็นธารน้ำตกหรือหน้าผาดัดพร้อมให้ปีนป่ายเล่นพอเหงื่อตก ไปจนถึง การเดินขึ้นเขาชมความงามของพระอาทิตย์ขึ้นด้านบน แต่นั่นก็เป็น เรื่องในอนาคตที่พิทวัสมองเห็นเป็นภาพคร่าวๆ ยังไม่ลงรายละเอียด อะไรมากนัก เพราะทั้งหมดทั้งมวลต้องรอดูการตอบรับของรีสอร์ท ริมน้ำที่วางแผนจะเปิดตัวให้ได้ภายในปีนี้เสียก่อน

การทำงานในสิ่งที่รักเป็นเรื่องไม่หนักหนาเลยแม้จะกินเวลา ยามตื่นของเขาไปเสียหมด ทว่าก็มีบางครั้งที่พิทวัสอยากมีเวลาเป็น ส่วนตัว ไม่ต้องคอยสั่งงานลูกน้องหรือมีใครคอยเดินรับใช้ไม่ห่าง ดั่งนั้นเขาจึงใช้เวลาช่วงบ่ายจัดพาตัวเองมาเดินเล่นด้านในรีสอร์ทที่ ส่วนใหญ่ถูกปรับพื้นที่ลงต้นไม้ใบหนาเอาไว้อย่างดงามสบายตา เตรียมต้อนรับนักท่องเที่ยวได้ถึงแปดสิบเปอร์เซ็นต์ เพราะอีกยี่สิบ เปอร์เซ็นต์คือรอเวลาให้ต้นไม้ใบหญ้าเหล่านั้นเติบโตเต็มเต็มให้สม กับภาพที่ร่างอยู่ในหัวของเขาตอนนี้

พิทวัสเดินปล่อยอารมณ์ชมนกชมไม้ไปอย่างไม่มีจุดหมายใด ชัดเจน จนกระทั่งเดินมาพบกับลำธารที่น้ำค่อนข้างน้อยด้วยอยู่ใน หน้าแล้งพอดี แต่ก็ยังพอมันน้ำไหลระเร่เยาะพาให้อากาศที่ร้อนจัด ชุ่มชื้นขึ้น ที่นี้เป็นอีกหนึ่งในพื้นที่กิจกรรมซึ่งเขาคิดเอาไว้ถ้าโซนที่ปัก ฝั่งภูเขาเริ่มก่อสร้าง ลำธารมีต้นกำเนิดมาจากธารน้ำตกบนภูเขาทาง ด้านหลังและเชื่อมต่อไปยังแม่น้ำสำคัญทางด้านหน้า ฟังดูเหมือนสั้นๆ แต่แท้จริงมีระยะทางค่อนข้างยาวเมื่อลำธารวางตัวลัดเลี้ยวเลาะเลี้ยว ไปทั่ว ทำให้บริเวณนี้ค่อนข้างร่มรื่นจากต้นไม้ใหญ่และบรรดาสรรพสัตว์ ที่พากันมาอาศัย ไม่ว่าจะเป็นกระรอกหรือนกหลากหลายชนิดที่พากัน ส่งเสียงจิบๆ ฟังระรื่นหู

เขาพาตัวเองเดินเลียบลำธารไปพลางนึกภาพร่างของที่ดินในหัว ไปด้วยเพื่อกำหนดคร่าวๆ ว่าตอนนี้ตนอยู่ตรงไหนแล้ว ร่างสูงพลัน หยุดชะงักนิ่งอยู่กับที่เมื่อนัยน์ตาสีอำพันแลสบกับภาพหนึ่งที่ปรากฏ ให้เห็นชัดโดยมีลำธารเป็นตัวขวางกั้น

...นางไม้

แวบแรกที่สายตามองเห็น หัวใจก็ผุดคำนั้นขึ้นมา ทว่าเมื่อสติ กลับคืนมาครบบให้ได้ไตร่ตรองพิจารณา เขาก็พบว่าสิ่งที่ตนเห็นคือ ผู้หญิงคนหนึ่ง หญิงสาวที่มีผมสีดำสนิทยาวเหยียดตรงลงไปจนเกือบ

จะระพีดินที่ปกคลุมไปด้วยใบไม้แห้งเมื่อเธอกำลังนั่งอยู่บนรากไม้ใหญ่ริมลำธาร ตั้งแต่เกิดมาพิทวัสไม่เคยเห็นใครมีผมสวยและยาวมากขนาดนี้มาก่อน ยิ่งตอนแสงแดดลอดผ่านใบไม้สีเขียวเข้มด้านบนลงมาตักต้องกระทบ เขาก็รู้สึกราวกับว่าเส้นผมงดงามนั้นเปล่งประกายลือแสงแดด เชิญชวนให้ผู้คนจับตามอง แม้ว่าจะเป็นผลดีด้านนี้ไม่ใช่สีทองแบบในละครหรือนิทานก็ตาม

ถัดจากเส้นผมที่กระทบสายตาและความรู้สึกเป็นอย่างแรก ใบหน้ารูปไข่ที่มีเครื่องหน้าพอเหมาะไม่ว่าจะเป็นคิ้วเรียวโค้ง ดวงตากกลมโตล้อมกรอบด้วยขนตาวางอนหนาขับให้ดวงตาดูเข้มขึ้น หากน่าเสียดายที่เธอไม่ได้มองสบตาเขา พิทวัสเลยไม่รู้ว่ดวงตาของเธอสีอะไร ไม่ใช่เพราะเธอกำลังตั้งอกตั้งใจอ่านหนังสือเล่มหนาที่เปิดค้างอยู่ในมือ แต่เป็นเพราะเธอกำลังจับสายตาเอาไว้ที่ผีเสื้อตัวหนึ่งซึ่งกำลังเกาะอยู่บนยอดหญ้าในลำธารที่เอนลู่ไปด้านหนึ่งตามกระแส น้ำ และนั่นก็คงเป็นเหตุผลที่ทำให้เธอไม่รับรู้ถึงการมาของเขา พิทวัสจึงมีโอกาสได้ชมโฉมของเธอต่อ ซึ่งต้องขอบคุณที่ลำธารตรงช่วงนี้ไม่กว้างมากนักจึงทำให้เขาเห็นรายละเอียดของเธอได้ชัดเจนขนาดนี้...

...จมูกโด่งกำลังตีรับกับริมฝีปากบางสีชมพูระเรื่อแบบธรรมชาติ เพราะเธอคนนั้นไม่ได้แต่งหน้าเลยสักนิด เขายืนยันได้ด้วยสายตาของคนซึ่งพบเจอกับผู้หญิงที่ร้อยละเก้าสิบห้าต้องมีเครื่องสำอางบนดวงหน้าเพื่อแต่งเติมสีสันให้จับตา

เป็นจังหวะเดียวกับที่ผีเสื้อสีดำแต้มจุดสีน้ำตาลแดงสองจุดด้านล่างขยับปีกโฉบบินขึ้นจากยอดหญ้า นัยน์ตากกลมโตที่เขาเพิ่งรู้ว่าเป็นสีดำสนิทเหมือนสีผมของเธอก็เลื่อนแลตามและสบตากับเขาเข้าอย่างจัง เธอนิ่งงันไป หากกลับเป็นเขาที่หัวใจชะงักก็ รู้สึกเหมือนเดินสะดุดแล้วล้มกลิ้งคะมำทั้งที่ยืนปักหลักนั่งอยู่กับที่ พิทวัสมันใจ

ว่าเขาไม่เคยรู้สึกอะไรอย่างนี้มาก่อน แม้ว่าจะเคยประสบสาหัสตายกับผู้หญิงที่สวยกว่าเธอเป็นหลายเท่าก็ตาม

ผู้หญิงผมสวยคนนั้นคลี่ยิ้มแฉะริมฝีปากบางเพียงนิดเดียวหากเขาสัมผัสได้ เธอปิดหนังสือที่เปิดค้างอยู่ก่อนก้มลงมองนาฬิกาเรือนเล็กตรงข้อมือบาง เครื่องประดับชิ้นเดียวหากดูเข้ากับชุดเสื้อสีเทาอ่อนติดกระดุมเม็ดโตด้านหน้าเรียงเป็นแถวตั้งแต่คอจรดปลายกระโปรงที่ยาวคลุม hôngขาเรียวยาว แถบผ้าสีเดียวกับชุดที่ผูกอ้อมรอบเอวเป็นโบด้านหน้าช่วยขับให้ร่างบางดูน่าทะนุถนอมยามเธอลุกยืน เมื่อประกอบเข้ากับเส้นผมดำสนิทยาวเหยียดตรงคลุมสะโพก ยิ่งทำให้รูปลักษณ์ของเธอจับตาฝังลึกในหัวใจของเขาอย่างง่ายดาย

กว่าพิทวัสจะหาเสียงตัวเองเจอ หญิงสาวคนนั้นก็หมุนตัวหันหลังกลับท่าที่จะเดินจากไปเสียแล้ว เขาคว้าเข้าไปใกล้ หากติดลำธารที่แม่น้ำจะน้อยแต่ก็ทำให้ก้าวข้ามไปไม่ได้ง่ายๆ เขาส่งเสียงร้องเรียกได้เพียงแค่ว่า 'คุณ' เพราะไม่รู้จะพูดอะไรต่อดี จะเรียกร้องให้เธอหยุดรอก็ไม่รู้ว่าจะใช้เหตุผลอะไรมาประกอบ จะตะโกนถามชื่อก็ยิ่งดูหาเหตุผลมารองรับไม่ได้เข้าไปเสียใหญ่ แต่ที่รู้อย่างเดียวในใจคือไม่อยากยืนมองเธอจากไปเฉยๆ โดยไม่ทำอะไร ดังนั้นเขาจึงกวาดตาดูจุดที่มีก้อนหินใหญ่กลางลำธารตั้งเรียง แม้เป็นระยะค่อนข้างห่างหากก็น่าจะพอให้ตนอาศัยก้าวข้ามไปหาเธอได้

ทว่าเขายังไม่ทันจะได้ออกตัวเพื่อเล่นตามไปหาหัวใจที่เปลือยตามผู้หญิงแปลกหน้าผมสวยคนนั้นไป เสียงหนึ่งพลันดังขึ้นชะงักการกระทำทั้งหมดของเขาให้หยุดนิ่งลง

"คุณพิท จะทำอะไรครับ"

พิทวัสระบายลมหายใจเฮือกใหญ่ ล้มเลิกความตั้งใจทั้งหมดเพราะถ้าชด...ชายวัยกลางคนลู่ร่องของบิดาซึ่งดูแลที่นี้ตั้งแต่ยังไม่เริ่มก่อสร้างรีสอร์ทเดินตามมาถึงตัว แสดงว่าเวลาของเขาหมดลงแล้วจริงๆ

อีกทั้ง...ต่อให้ข้ามไปฝั่งโน้นในตอนนั้น เขาก็คงตามแม่สาวผมงาม
ไม่ทันแล้ว เพราะผมมองตรงไป เขาก็ไม่เห็นแม้แต่เงาแผ่นหลัง
บอบบางหรือปลายผมสวยๆ ของเธอเลย

"ลุงชดรู้ได้ยังไงว่าผมอยู่ที่นี้"

เขาถามอย่างสงสัยยามหันไปเผชิญหน้ากับคนเก่าแก่ของบิดา
ชดอยู่ในวัยห้าสิบต้นๆ มีผิวดำและเรือนร่างแข็งแรงอย่างคนใช้ชีวิต
กลางแจ้งเป็นหลัก ลูกน้องของบิดาส่งยิ้มกว้างมาให้ก่อนตอบอย่าง
ไม่เห็นเป็นเรื่องเหลือปากว่าแรง

"ตามรอยคุณพีทไม่ยากหรอกครับ เมื่อก่อนผมเคยเป็นพราน
นะครับ เก่งน้องๆ รพินทร์ ไพรวลัยเลยทีเดียวนะ คุณพีทรู้จักหรือเปล่า"

"เคยได้ยินชื่อเพชรพระอุมาใช่ไหม ที่บ้านผมก็มีอยู่ในห้องสมุด
แต่ไม่เคยอ่านหรอกนะ ไม่มีเวลาไปนั่งอ่านนิยายหลายสิบเล่มจบ
แบบนี้ ว่าแต่ลุงชดตามผมมาทำอะไรหรือเปล่า"

"ไม่มีอะไรหรอกครับ แค่เห็นคุณพีทหายออกมานานเลยเป็นห่วง
ว่าจะเป็นอย่างไรหรือเปล่า แล้วนี่เมื่อกี้จะข้ามลำธารหรือครับ ข้ามไป
ทำไมครับ ฝั่งโน้นไม่ใช่ของเรา นะครับ"

ชดถามด้วยความอยากรู้ พีทหัวสเริ่มเดินกลับไปยังทางเดิมเพราะ
ใกล้เวลาเลิกงานแล้ว เขาควรจะไปตรวจดูว่าวันนี้คืบหน้าไปถึงไหน

"จริงสิ ผมก็ลืมไป"

ลำธารคือหลักเขตธรรมชาติที่บ่งบอกให้รู้ว่าอาณาเขตที่ดินของ
เขาอยู่ที่ไหน มันจะช่วยแบ่งออกจากที่ดินผืนอื่นๆ ได้อย่างง่ายดาย
โดยไม่ต้องอาศัยมาตรใดมาวัด

"ฝั่งนั้นที่ของใครนะ ลุงชดรู้มั๊ย"

พีทหัวสเริ่มตะล่อมถาม เพื่อข้อมูลจากชดจะทำให้เขารู้จักหรือ
เข้าใจผู้หญิงที่ติดใจได้มากกว่าเดิม

"ของบ้านพันทาฤทธิ์นะครับคุณพีท"

เจ้าถิ่นตอบอย่างรู้ดี แต่คนฟังไม่กระจ่างขึ้นเลยสักนิดเดียว จะให้กลับไปถึงที่พักแล้วเปิดอินเทอร์เน็ตเข้าเว็บไซต์กูเกิลสั่งค้นหา คำว่าพันทหาฤทธิ์ก็ดูยุ่งยากเสียเวลาเกินไป เขาจึงใช้ทรัพยากรมนุษย์ ตรงหน้าให้เป็นประโยชน์

"แล้วบ้านพันทหาฤทธิ์ของลุงชดคืออะไรละ เล่าแบบให้ผมรู้เรื่อง ด้วยคนสิครับ"

"อ้อ สบายมาก แต่เล่ายาวเลยนะครับคุณพี่"

"ผมว่างฟัง ระหว่างเดินกลับถึงสำนักงานน่าจะพอ หรือลุงชด ว่าไง"

พิทวัสย่อนถามอย่างอารมณ์ดี ชดยิ้มกว้างอย่างชอบใจในความ เป็นกันเองของลูกชายคนโตของเจ้านาย ก่อนจะเริ่ม 'เล่ายาว' อย่าง ที่เกริ่นไว้โดยไม่มีขาดตกบกพร่องทางด้านข้อมูลเลยสักเรื่องเดียว

ตระกูลพันทหาฤทธิ์เป็นตระกูลเก่าแก่ที่อาศัยอยู่ที่นั่นมานานแล้ว นับตั้งแต่รุ่นทวดของทวดของเจ้าของในปัจจุบันนั่นเลยทีเดียว แต่ที่ ชดจะเล่าให้ลูกชายของเจ้านายฟังโดยละเอียดก็คือเจ้าของบ้าน คนปัจจุบันที่เป็นลูกสาวของพิเชฐกับดวงรัตน์ พันทหาฤทธิ์ ซึ่งตอนนี้ ทั้งพิเชฐและดวงรัตน์ต่างเสียชีวิตแล้วทั้งคู่ด้วยโรคร้ายที่คร่าชีวิต คนไทยเป็นอันดับหนึ่ง ผังสามีจากไปก่อนเมื่อสิบปีที่แล้ว หลังจากนั้น สองปีภรรยา ก็ตามไปด้วยโรคเดียวกันแต่คนละตำแหน่งในร่างกาย พิเชฐกับดวงรัตน์มีแต่ลูกสาวเป็นสามใบเถา คนโตชื่อเพชรช่วง แต่งงานไปกับเจ้าของไร่อ้อยที่กินพื้นที่มากที่สุดในจังหวัด ทั้งยังมี โรงงานผลิตน้ำตาลเป็นของตัวเอง แม้จะไม่ใช่อ้อยโด่งดังมีโฆษณาใน โทรทัศน์ แต่ก็เป็นที่อ้อยที่มีมายาวนานกว่ายี่สิบปี วางขายตามท้องตลาด ทั่วไป เรียกว่าจิตบุญย์ เลิศกมล สามีของเพชรช่วงก็เป็นเศรษฐี ชื่อดังคนหนึ่งของจังหวัดเหมือนกัน

ลูกสาวคนกลางของครอบครัวชื่อเพชรน้ำค้าง ไม่รู้ว่าเป็นเพราะ

มีคำว่า 'ค่าง' อยู่ในชื่อหรือเปล่า อาจารย์มหาวิทยาลัยรัฐที่มีวิทยาเขตตั้งอยู่ในจังหวัดนี้จึงยังไม่ได้แต่งงาน แม้จะมีรูปสมบัติทรัพย์สินสมบัติรวมทั้งความรู้ระดับปริญญาเอกจากมหาวิทยาลัยในอเมริกาเป็นตัวพ่วงแถมท้ายมาด้วยก็ตาม เพชรน้ำค่างมีบ้านเป็นของตัวเองใกล้มหาวิทยาลัยจึงไม่ได้อยู่ที่นี้เป็นประจำ

คนสุดท้ายคือเพชรน้ำหนึ่ง...ลูกสาวคนสุดท้ายที่ตอนนี้อาศัยอยู่ในบ้านพันทาทูร์ที่บนที่ดินผืนข้างๆ เพชรน้ำหนึ่งไม่เคยมีประวัติแต่งงาน ทว่ามีลูกสาวอยู่คนหนึ่งที่เขาลือกันว่าหลบหนีหลบตาพ่อแม่ไปคลอดลูกที่กรุงเทพฯ ก่อนจะมาพักกลับมาตอนลูกสาวอายุได้ห้าหกขวบ ตอนนั้นเพชรน้ำหนึ่งไม่ได้ทำงานทำอะไรเพราะเชื่อว่าสุขภาพร่างกายไม่ค่อยแข็งแรง เจ็บออกๆ แอดๆ เสมอ ยังดีที่มีลูกสาวคอยดูแลโดยไม่ต้องอยู่คนเดียวให้เป็นภาระพี่น้องคนอื่น

"พวกนี้เขาเป็นพวกรวยเจียบนะครับคุณพิท อย่างคุณน้ำหนึ่งก็เห็นไม่ได้ทำงานอะไรก็มีเงินกินเงินใช้สบายๆ เพราะแค่เก็บค่าเช่าตึกแถวในเมืองยี่สิบสามสิบห้อง ค่าเช่าตลาดสี่แห่ง ค่าเช่าที่ดินให้ทำสวนทำไร่อีกเป็นพันไร่ แค่นี้ก็อยู่สบายๆ ไม่ต้องดิ้นรนทำอะไรแล้ว หรือถ้าเงินไม่พอใช้ ตัดที่แบ่งขายไปสักแปลงสองแปลงก็อยู่ได้เป็นสิบปีเพราะบ้านนี้เขารวยที่ดินกัน"

ความมั่งคั่งของตระกูลพันทาทูร์ไม่ได้เข้าหูของพิทวัลเลย เพราะตอนนี้ใจจดจ่ออยู่ตรง 'ลูกสาว' ของเพชรน้ำหนึ่งมากกว่า เพราะจากการประมวลความคิดทั้งหมดเขาก็พอจะฟันธงได้ว่าหญิงสาวผมสวยที่เห็นเมื่อครู่คงเป็นลูกสาวของเจ้าของบ้านเป็นแน่แท้

"อย่างที่ตรงนี้นะครับ ตอนแรกคุณพิเชษฐเขาอยากได้จะตาย แต่ชื่อไม่ทัน เพราะเจ้าของเดิมเขาไปกู้เงินคุณพ่อคุณเภาไว้ก็เลยเอาที่โฉนดไปวางเป็นประกัน สุดท้ายก็ตกเป็นของคุณพ่อคุณเภาในที่สุด"

"ลูกสาวของคุณน้ำหนึ่งชื่ออะไรหรือลุงชด"

ในที่สุดเขาก็ห้ามความอยากรู้เอาไว้ไม่ไหว ชดมองหน้า ผู้เปรียบเสมือนเป็นเจ้าของอีกคนด้วยความสงสัยแต่ไม่มากนักเมื่อคิดว่าเขาคงอยากรู้ไปตามประสาคนบ้านติดกัน

"ชื่อจริงอะไรสักอย่าง ยาวๆ ยากๆ ผมเองก็จำไม่ได้ แต่เขาเรียกกันสั้นๆ ว่าเกล้า...คุณเกล้าบ้าง หนูเกล้าบ้างนะครับคุณพิท"

...เกล้า...รู้แค่นี้ก็พอแล้ว

...รู้แค่นี้ก็ไม่ยากเกินกว่าจะทำให้เขาก้าวเข้าไปใกล้เธอเพื่อตามหาหัวใจไม่รักดีที่ลอยตามเธอไปตั้งแต่แรกสบตา

ดีเหลือก็ต้องดีเมื่อร้อน...

ใครบางคนเคยสอนเขาเอาไว้ ถ้าจำไม่ผิดน่าจะเป็นบิดา... ชัชวาลย์ รุ่งรัตน์ วิศวกร นักธุรกิจที่ประสบความสำเร็จในทุกสาขานานที่เข้าไปจับต้อง อย่างเมื่อสามปีก่อนที่ท่านปล่อยมือจากธุรกิจโรงแรมแล้วหันไปจับด้านไอทีซึ่งตอนนี้กำลังทำกำไรเป็นกอบเป็นกำสวนกระแสเศรษฐกิจของประเทศที่อยู่ในช่วงขาลงแบบหน้ามือเป็นหลังมือเลยทีเดียว

เพราะเชื่อบิดา พิท่วสจึงพาตัวเองมาอยู่นอกร้านที่แตกต่างจากจินตนาการของเขาโดยสิ้นเชิง เพราะมันเป็นบ้านสี่ขวบทรงโมเดิร์น รูปตัวแอลกว้างขวางขนาดหนึ่งชั้นครึ่ง สร้างอยู่บนเนินที่เมื่อมาจากด้านหน้าอาจจะดูไม่สูงมาก แต่ด้านหลังกลับมองลงไปเห็นพื้นที่ราบกว้างขวางกับเขื่อนสำคัญของจังหวัดที่ปลายขอบฟ้าเป็นทิวทัศน์ที่เห็นแล้วพิท่วสแทบจะกลืนน้ำลายด้วยความเสียดายที่ไม่ได้เป็นเจ้าของ ชั้นบนสุดคือทางเข้าบ้านมีถนนลาดยางทอดยาวมาจากทางเข้าใหญ่อีกที ส่วนชั้นล่างที่มีความสูงแค่ครึ่งเดียวไม่ได้กว้างยาวไปตามตัวอาคารชั้นบน หากมีเพียงแค่ห้องเดี่ยวตั้งอยู่ตรงตำแหน่งซิดล่างของรูปตัวแอลตามลักษณะของเนินที่บ้านตั้งอยู่

จากสายตาที่มองด้วยความสนใจเป็นพิเศษของพิทวัส ทำให้เขาพอจะเห็นได้ว่าผนังด้านในของชั้นล่างนั้นส่วนใหญ่กรุด้วย กระจกใส แต่ดูเป็นส่วนตัวพอสมควรเมื่อมีต้นไม้ใบหญ้าสีเขียว กระจางช่วยพรางสายตาผู้มาเยือนเอาไว้ ห้องพักอาศัยและใช้สอยเป็น ประจำน่าจะอยู่ชั้นบน ที่สำคัญทุกห้องต่างมีระเบียบกว้างพอคนยืน ได้สบายๆ ยื่นออกมาอย่างแนบเนียนดูไม่ขัดตาเลยสักนิด เขากะด้วย สายตาคิดว่าบ้านหลังนี้คงสร้างมาไม่เกินสิบปีด้วยยังดูใหม่อยู่มาก สีขาวที่ทาตัวบ้านแทบไม่มีริ้วรอยที่ต้องเผชิญแดดลมและฝนเลยสักนิด ซึ่งอย่างที่บอกว่ามันผิดจากภาพในจินตนาการของเขาเสีย ลิบลับ ด้วยตอนได้ฟังเรื่องครอบครัวพันทาทูร์จากปากของชด เขา คิดไปเองว่าน่าจะพบกับบ้านไม้หลังใหญ่โตแบบโบราณที่สร้างมา ไม่ต่ำกว่าห้าสิบล้านหรือร้อยปีเป็นแน่แท้

"บ้าน...ใหม่ดีนะลุงชด"

พิทวัสเปรยเบาๆ กับชดซึ่งทำหน้าที่ขับรถให้และมาเป็นเพื่อน ด้วยพอจะคุ้นเคยกับคนบ้านนี้ผู้น้อยไม่น้อย ตอนนั้นเขากำลังยืนรอแม่บ้าน วิทยารวหกสิบที่ชดหักทหายด้วยการเรียกชื่อว่าคุณนงเข้าไปเรียนให้ เจ้าของบ้านทราบว่ามีแขกมาเยือนและถามว่าพร้อมจะรับแขกหรือไม่ เพราะเขาไม่ได้แจ้งขอเข้าพบล่วงหน้า เพียงแค่นี้พิทวัสก็พอจะเห็น ความ 'เยอะ' ของเพชรน้ำหนึ่งเสียแล้ว เพราะขนาดจะให้เข้าไปรอที่ ห้องรับแขกข้างในบ้านก็ยังไม่ทำ ทั้งที่รู้ทั้งรู้ว่าเขาเป็นใคร ไม่ใช่ คนแปลกหน้าจะมาหลอกลวง ตอนแรกชดจะเลี้ยวหลบไปรอที่รถอย่าง ที่ควรทำ แต่เขาก็เรียกเอาไว้ให้อยู่เป็นเพื่อนก่อนเลยไม่ต้องยืนรอตาม ลำพัง

"เพิ่งสร้างเมื่อสักสิบปีได้แล้วมั้งครับ ผมเองก็จำไม่ได้ บ้าน หลังเดิมมันเก่ามากแล้ว คุณน้ำหนึ่งเลยก่อสร้างใหม่ดีกว่า เอาเป็น แบบสมัยใหม่เพราะชอบแนวนี้ เห็นว่าจ้างสถาปนงสถาปนิกอะไรมา

ออกแบบตกแต่ง หมดไปหลายหมื่นเหมือนกันนะครับ เขาลือกันว่าต้อง
ขายภูเขาไปลูกหนึ่งเพื่อเอาเงินมาสร้างบ้านหลังนี้"

"ขนาดนั้นเลย..."

พิทวัสสุทธาน กวาดตามองบ้านตรงหน้าอีกรอบ ก่อนจะพยักหน้า
หงิกหงักเพราะคิดว่าราคาบ้านและการตกแต่งรอบบริเวณและภายใน
คงใช้เงินไม่น้อยจริงๆ ภูเขาหนึ่งลูกที่ขายไปคงกำลังดี

"แล้วอยู่กับกี่คนล่ะ ถ้าตามที่ลุงชดบอกก็น่าจะแค่สองคนใช่ไหม"

"ใช่ครับ สองคน คุณนั่นหนึ่งกับคุณเกล้า ส่วนพวกคนรับใช้มี
เรือนแยกออกไปข้างหลังตรงโน้น"

ชดพยักหน้าไปทางด้านขวา ทำให้เขามองเห็นเรือนไม้ชั้นเดียว
ที่แบ่งกันเป็นห้องคล้ายห้องแถว หากสภาพดีก็ว่าเพราะมีการตกแต่ง
รอบบริเวณให้น่าอยู่ด้วยไม้ดอกไม้ประดับที่กำลังออกดอกสวย
เรือนหลังนั้นตั้งอยู่ห่างจากตัวบ้านออกไปค่อนข้างมาก คงเพื่อไม่ให้
รบกวนความเป็นส่วนตัวของเจ้าบ้านได้

"คุณนง แม่บ้านคนเมื่อครูนี้อาศัยที่ห้องพักตรงโน้นด้วยหรือ
ลุงชด"

เขายังซักไม่เลิกเพราะสนใจ เจ้าของบ้านยังไม่มีที่ท่าว่าจะออก
มาพบ ทั้งคุณแม่บ้านก็หายเงียบไปเลย ไม่มีใครมาเชิญให้เขาเข้าไป
นั่งรอในบ้านอย่างที่ควรทำเลยสักนิด

...เอาเถอะ ถ้าอีกห้าหรือสิบนาทีไม่ออกมา เขาจะชวนลุงชดไป
นั่งรอตรงชุดโต๊ะเก้าอี้สีขาวลวดลายอ่อนช้อยแบบที่ชอบเห็นตั้งอยู่ใน
สวนอังกฤษตรงนั้นโดยไม่รอให้เจ้าของบ้านเชื้อเชิญล่ะนะ

"ไม่ใช่ครับ คุณนงพักอยู่ที่บ้านหลังเล็กๆ ทางด้านโน้น"

โกด์จำเป็นขึ้นมือไปอีกด้านที่อยู่ตรงข้ามกับเรือนพักคนรับใช้
เขาจึงเพิ่งสังเกตเห็นว่าตรงนั้นมีบ้านไม้หลังเล็กกะทัดรัดตั้งอยู่

"คุณนงเขาตัวคนเดียว อยู่ที่นี่มาตั้งแต่เด็ก เห็นว่าเป็นลูกคนเก่า"

คนแก่ของคนสนิทคุณย่าของคุณน้ำหนึ่ง..."

สายสัมพันธ์ซับซ้อนหลายชั้นมาก แต่เขาก็พยายามจะเข้าใจ

"...แล้วก็เห็นว่าเป็นคนเลี้ยงลูกๆ ตระกูลเพชรของคุณเชษฐกับคุณรัตน์มาตั้งแต่เด็กด้วย"

พิทิวส์อมยิ้มกับคำเรียกขานสามใบเถาของครอบครัวพันทฤทธิซึ่งมันก็จริงอย่างที่ชดว่า เพชรช่วง เพชรน้ำค้าง เพชรน้ำหนึ่ง ไม่ให้เรียกตระกูลเพชรแล้วจะให้เรียกว่าอะไร

"ก็เลยพิเศษกว่าใคร เข้าใจล่ะ"

บทสนทนาจบลงแค่นั้นเมื่อคุณแม่บ้านร่างท้วมเดินกลับออกมาอีกครั้งพร้อมรอยยิ้มมากกว่าครั้งที่เจอ

"คุณน้ำหนึ่งให้เข้าพบได้แล้วค่ะ แต่คงได้ไม่นานนัก เพราะวันนี้คุณน้ำหนึ่งไม่ค่อยสบาย"

"ขอบคุณมากครับคุณนง ผมคงไม่รบกวนเวลาคุณน้ำหนึ่งมากหรอกครับ แค่ว่าแวะมาทักทายและฝากเนื้อฝากตัวเท่านั้นเอง"

พิทิวส์อธิบายการเดินทางตามหลังคุณแม่บ้านที่ทราบตอนหลังว่าชื่อจริงคือนงนุชเข้าไปในบ้านที่ยามเห็นแวบแรก คำว่า 'อ้าวว่าง' ก็ผุดขึ้นมากระแวกใจ เพอร์นิเจอร์ทั้งหมดในบ้านใช้สีขาว มีสีเขียวอ่อนจางจนเกือบขาวแซมอยู่บ้าง แต่ก็น้อยกว่าน้อย รอบกายเลยดูขาวกระจ่างไปหมด ทว่ากลับทำให้รู้สึกเงิบเหงอย่างประหลาด เขาพยายามปิดความมอยากรู้ที่ประดังขึ้นมาออกไปอย่างยากเย็น แล้วพุ่งความสนใจไปยังคนที่นั่งเด่นเป็นนางพญาอยู่บนโซฟาสีขาวในห้องรับรองแขก...ห้องแรกสุดที่เมื่อเดินผ่านประตูกระจกเข้ามาก็เจออย่างที่คาด

แม้จะผิตหวังที่เห็นเจ้าของบ้านอยู่เพียงลำพังไม่มีคนที่อยากเจออยู่ด้วย หากพิทิวส์ก็ยกมือไหว้ทักทายเจ้าของบ้านด้วยรอยยิ้มหวานเสน่ห์อย่างที่เคยทำเป็นประจำจนกลายเป็นนิสัยไปเสียแล้ว

ทว่ารอยยิ้มของเขากลับไม่ได้ผลเมื่อเพชรน้ำหนึ่งทำเพียงแค่มือขึ้นรับไหวเหมือนถูกบังคับ ทั้งยังไม่มีรอยยิ้มหรือท่าที่ยินดีในการต้อนรับให้ผู้มาเยือนอย่างเขาใจขึ้นขึ้นเลยสักนิด พิทวัสลอบพิจารณาเพชรน้ำหนึ่งอย่างรวดเร็วแต่เก็บรายละเอียดครบยามทรุดตัวลงนั่งบนโซฟาตัวตรงข้ามตามคำเชื้อเชิญ คุณแม่บ้านงนุชเดินหายเข้าไปในประตูบานหนึ่งที่อยู่ด้านขวามือ ทิ้งให้ทั้งห้องมีเพียงเขากับผู้หญิงที่...ถ้าไม่รู้มาก่อนว่าอายุสี่สิบหกปี เขาคงคิดว่าอายุสามสิบปลายๆ เป็นแน่ เพราะเพชรน้ำหนึ่งยังดูสาวอยู่มากเมื่อคิดว่าเธอมีลูกสาวโตขนาดหญิงสาวคนที่เขาเห็นเมื่อวานนี้

เพชรน้ำหนึ่งไม่ใช่คนสวยจัดในสายตาเขา แต่ใบหน้าชวนมองด้วยเครื่องหน้าที่ดูอ่อนละมุนสบายตา เสียแต่ว่าเจ้าตัวไม่ยอมยิ้ม ทั้งเวทียังดูว่างเปล่าเย็นชาจนคนถูกมองหนาวเยือกในหัวใจ เกล้า... หรือที่เขาแอบไปสืบจนรู้ว่าชื่อจริงคือวิรัชโมลี...ผู้หญิงที่เขาเจอเมื่อวานดูสวยคมกว่ามารดามาก ทั้งยังดูไม่เหมือนเพชรน้ำหนึ่งเลย แม้แต่นิดเดียว ไม่ว่าจะเห็นตา จมูก ปาก รวมทั้งเส้นผมที่เขาต้องตาติดใจนั้นด้วย แต่พิทวัสก็ไม่แปลกใจอะไรด้วยคิดว่าเธอคงจะเหมือนฝ่ายบิดามากกว่ามารดาที่เป็นได้

ชายหนุ่มแนะนำตัวด้วยรอยยิ้มและเสียงทุ้มนุ่มอันเป็นเอกลักษณ์ เขาบอกถึงจุดประสงค์ในการมาพบครั้งนี้คือแนะนำตัวและฝากเนื้อฝากตัวไปด้วย เพราะอย่างน้อยๆ ก็บ้านใกล้เรือนเคียง เขาคงอยู่ที่นี้อีกนาน คือจนกว่าโค้งรุ่งพันทันน้ำรีสอร์ทจะเสร็จเรียบร้อยพร้อมเปิดให้บริการ ดังนั้นคงมีโอกาสดูแลเจอกับเพชรน้ำหนึ่งอีกหลายครั้ง และอาจจะมีเรื่องมารบกวนขอความช่วยเหลือก็เป็นได้ ทว่าคำตอบจากเพชรน้ำหนึ่งก็ทำให้พิทวัสถึงกับอึ้งพุดอะไรไม่ออกไปเกือบนาที

"แต่ฉันคิดว่าคงไม่ได้เจอคุณอีก คุณพิทวัส"

เพชรน้ำหนึ่งเริ่มประโยคด้วยน้ำเสียงเย็นชา เรียกเขาด้วยชื่อจริง

ไม่ยอมเรียกด้วยชื่อเล่นที่เขาแนะนำไปเพื่อสร้างความสนิทสนม

"เพราะปกติฉันไม่ค่อยได้ออกไปไหนอยู่แล้ว ส่วนความช่วยเหลือฉันก็คงช่วยเหลืออะไรคุณไม่ได้ ไม่ว่าเรื่องอะไร บ้านคุณเองก็มีทั้งเงินทั้งอำนาจมากพอจะทำทุกอย่างให้สำเร็จโดยไม่ต้องหวังพึ่งหรือทำความเดือดร้อนให้กับผู้หมิ่นชรรวมต่าๆ อย่างฉันอยู่แล้ว เพราะอย่างนั้นเราคงไม่ได้เจอกันอีกแน่"

พิทวัสหมายใจเอาไว้เลยว่าเมื่อเจอชด เขาจะต้องถามให้รู้ให้ได้ ว่าคนบ้านเขาไม่ว่าพ่อแม่หรือน้องชายเคยทำอะไรให้เพชรน้ำหนึ่ง พันหาฤทธิ์เจ็บช้ำน้ำใจมาก่อนหรือเปล่า ปฏิบัติการของเธอถึงได้แสดงออกมาเป็นแบบนี้ ถ้าเคยทำ...เขาจะได้เตรียมใจเอาไว้ว่าอาจมีชีวิตรักแบบรักในความแค้น แต่ถ้าไม่เคยและสิ่งที่เผชิญเป็นหนี้ยาส่วนตัวของเพชรน้ำหนึ่ง เขาก็จะได้เตรียมใจว่าอาจจะมียัญหาระหว่างแม่ยายลูกเขยเหมือนผู้ชายหลายๆ คนที่แต่งงานไปก็เป็นได้

...แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นเขาคงคิดไกลเกินไป เพราะตอนนี้ยังไม่ได้เจอกับวิรัตน์โมลีเลย

"อย่าเพิ่งพูดจาตรอนแบบนี้สิครับ ต่อให้บ้านผมรวยหรือมีอำนาจแค่ไหน แต่อยู่ที่นี้ยังงี้ก็สู้พันหาฤทธิ์ของคุณน้ำหนึ่งไม่ได้หรอกครับ"

ชายหนุ่มหยอดคำชมด้วยรอยยิ้มที่มั่นใจว่าเคยทำให้ใครหลายคนใจอ่อนยวบมาแล้ว แต่ดูเหมือนจะไม่เข้ากับเพชรน้ำหนึ่งคนนี้ เพราะเธอยังคงทำที่เย็นชาเอาไว้อย่างเดิมดุจเดียวกับดวงตาคมมอง เขาก็ยังคงว่างเปล่า นั่นด้วย มันทำให้เขาขุ่นแค้นและคิดหาเรื่องมาสนทนาต่อไม่ได้จริงๆ

ดังนั้นเมื่อพิทวัสพูดจบแล้วเจ้าของบ้านนี้ ไม่มีคำใดๆ เย้ยตอบกลับมาไม่ว่าจะรับหรือปฏิเสธ รอบกายจึงเงียบสงัดจนได้ยินเสียงของความเงียบดังอยู่ในหู เป็นครั้งแรกจริงๆ ที่เขาเจอคู่สนทนา

แบบนี้ จากที่เคยคิดว่าจะใช้ความสามารถทางด้านการเจรจาและเสน่ห์ ความหล่อเหลาประจำตัวมาถ่วงเวลาดึงให้เพชรน้ำหนึ่งยอมต้อนรับ นานกว่าที่คุณแม่บ้านขอไว้เพื่อรอให้ลูกสาวเจ้าของบ้านปรากฏตัว ออกมา พิทวัสก็เริ่มมั่นใจแล้วว่าเวลาของตอนที่จะได้อยู่ที่นี้เหลือน้อยลง เมื่อเจ้าของบ้านแสดงออกชัดเจนว่าไม่ต้อนรับเขาขนาดไหน

คุณแม่บ้านร่างท้วมเดินออกมาจากห้องข้างๆ ตอนแรกพิทวัส นึกว่าหลังบานประตูคือห้องครัว นงนุชอาจจะเข้าไปเตรียมเครื่องดื่ม มาเสิร์ฟเขาผู้เป็นแขก แต่สิ่งที่เห็นตรงหน้าก็บอกให้พิทวัสรู้ว่าตน คาดผิด เมื่อนงนุชเดินเข้ามาหยุดยืนอยู่ข้างๆ เพชรน้ำหนึ่งโดยไม่มี อะไรอยู่ในมือทั้งสิ้น

"คุณน้ำหนึ่งจะเข้าไปพักผ่อนแล้วค่ะ ยังไงเชิญคุณพิทวัส กลับไปก่อนดีกว่านะคะ"

สรุปคือคุณแม่บ้านเดินมาออกปากไล่ให้เขากลับได้แล้ว พิทวัส รู้สึกเหมือนตนเพิ่งเล่นเรือไวกิ้งในสวนสนุกเสร็จ ไม่ใช่ตื่นเต้น จนต้องกรี๊ดร้อง แต่เหมือนถูกเหวี่ยงไปมาจนมันหัวพะอืดพะอมคิด อะไรไม่ออกมากกว่า ทั้งที่เพชรน้ำหนึ่งไม่ได้ทำอะไรเขาเลยนั่นล่ะ แปลกจริงๆ

...แล้วเกล้าจะแปลกแบบนี้ด้วยมั๊ย

พิทวัสเผลอถามตัวเองแต่ปราศจากคำตอบแม้กระทั่งตอนยกมือ ไข้วลาเพชรน้ำหนึ่ง ก่อนจากเขารีบกวาดตามองรอบบ้าน หากไม่เห็น ใครคนอื่นอีก ทั้งยังไม่เห็นแม้รูปภาพของวิรัตนโมลีเลยสักภาพเดียว ที่ประดับอยู่ในห้องนั้นคือภาพของเพชรน้ำหนึ่งตอนที่ยังสาวกว่านี้กับ ครอบครัวที่ยืนอยู่กันพร้อมหน้าคบห้าคน

"เชิญค่ะคุณพิทวัส"

เสียงของคุณแม่บ้านทำให้เขาหลุดออกจากภวังค์เพื่อพบว่า เพชรน้ำหนึ่งหายตัวไปแล้ว ช่างสมกับเป็นเจ้าของบ้านที่ตีจริง ๆ

ชายหนุ่มคิดอย่างปลดปลงยามเดินตามหลังนางนุชออกจากบ้านไป
ต้อยๆ โดยไม่มีปากมีเสียง นางนุชยื่นส่งเขาแค่หน้าประตูบ้าน ไม่ได้
ไปส่งถึงรถที่จอดออกมาหรอด้านนอกตั้งแต่เห็นประตูบ้านถูกเปิดออก
แล้ว ทั้งยังไม่มีความอดทนให้กลับมาเยือนอีกครั้ง ไม่ว่าจะด้วยความ
จริงใจหรือแค่มารยาทที่พึงมีก็ตาม พิทวัสเข้าใจ...พยายามจะเข้าใจ
ว่ามนุษย์ในโลกมีจำนวนมากมายกว่าเจ็ดพันล้านคน ดังนั้นคนแปลกๆ
อย่างเพชรน้ำหนึ่งรวมไปถึงคุณแม่บ้านนางนุชที่เพิ่งเจอวันนี้ก็เป็น
เรื่องปกติ ดังนั้นเขาจึงไม่ควร...ประหลาดใจ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)